

Eahagen och Öglunda ängar

En lite för ostörd lustgård

Om försommaren känns Eahagens kulliga blommande hagmarker nästan överdrivet paradisiska. Det är kanske inte så konstigt att naturvårdarna ville stoppa både kor och turister från att störa i lustgården, när området blev naturreservat 1935.

Att följa den smala åsryggen mellan *Flämsjön* och *Ämten* känns som en regnskogsvandring. Stigen vindlar sig upp och ner genom skimrande lövvalv och dunkla hasselnår. Under ekar och almar med mossklädda stammar. Om man går och väntar på utsikt och matsäcksplats kan man få vänta länge, för överallt utanför stigen breder tät grönska ut sig, med skogsbingel, trollröva och tandrot. Med lite tur hittar man en fallen ekjätte att sitta på, eller så letar man sig ner genom frodigheten till någon av sjöstränderna på sidorna.

Lättare att hitta rastplatser blir det om man följer leden norrut mot *Mellombergen*. Här är man fortfarande omfamnad av majestätiska ekar och lindar men har ändå fri sikt över kullarna, som lyser gullviggula om våren.

Redan 1935 blev Eahagen naturreservat, som det första i Valle, och ett av de första i hela landet. Naturskyddsföreningen ville framför allt ”befria” området från betesdjur och bönder. Då trodde man att slätter och bete skadade blomsterprakten. Naturskyddet blev en krigsförklaring mot lokalbefolkningen som var beroende av sina betesmarker. Men snart fick förbudet mot djur och liar oväntade effekter – skuggorna växte och

blommorna försvann. Idag betas hela området av djur igen, men avbrottet när området blev skyddat satte sina spår. Dagens naturvårdare oroas över att området håller på att växa igen för mycket, så att många av de exklusiva arterna trängs undan. Skuggfurstar som kirskaal och hundkex tar över skogsgolvet alltmer.

Hitta hit: Det finns många parkeringsplatser att välja på längs vägarna Eggby-Öglunda eller Eggby-Lerdala.

Bästa matsäcksplatsen: Till exempel vid Mellombergens lilla badplats.

Miss inte: Att spana in spåren av ett mycket gammalt kulturlandskap. Exempelvis lindar med grov stam och många klena toppar, där folk har skördat löv. Precis norr om stigen när man går ut på Eahagens näs från väster skimtar man en humlestör. Där finns resterna av det gamla Eatorpet, som revs omkring 1920. Den sista gumman som bodde här var känd för sitt goda öl.

Arter att hålla utkik efter: Svart trumpetsvamp, nästrot, slättergubbe och mindre hackspett.

När Eahagen blev naturreservat 1935 tyckte de flesta människor fortfarande att naturen var något man behövde skydda sig emot, snarare än något som behövde skyddas.

